

Sygnatura akt V GC 152/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 30-05-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szczepańska

Protokolant: p.o. sekretarz sądowy Malwina Lisowska

po rozpoznaniu w dniu 30-05-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. S.

przeciwko D. D.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Iwona Szczepańska

Sygn. akt V GC 152/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12.11.2014r. do Sądu Rejonowego w Bielsku- Białej powód Ł. S. domagał się zasądzenia od pozwanego D. D. kwoty 9.851,23 zł z wraz ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż dochodzone roszczenie stanowi wartość wynagrodzenia za wykonane przez powoda na rzecz pozwanego usługi transportowe.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNc 5072/14 w dniu 18.02.2015r. Sąd Rejonowy w Bielsku- Białej Wydział Gospodarczy uwzględnił żądanie pozwu w całości.

We wniesionym w dniu 02.04.2016r. sprzeciwie pozwany zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Bielsku- Białej na podstawie art. 46 § 1 k.p.c. i wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie jako właściwemu miejscowo i rzeczowo. Pozwany żądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, iż powód nie wykazał zasadności swoich roszczeń, bowiem nie wykazał by spełnił warunek płatności tj., że przekazał 2 oryginały listu przewozowego CMR, nadto iż powód domaga się zapłaty należności wyrażonych w złotych polskich, podczas gdy fracht za przewóz został wyrażony w walucie euro i wreszcie, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu.

Postanowieniem z dnia 08.06.2015r. Sąd Rejonowy w Bielsku- Białej Wydział Gospodarczy stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie Wydziałowi Gospodarczemu.

Postanowieniem z dnia 22.12. (...). Sąd Rejonowy w Bielsku- Białej Wydział Gospodarczy odrzucił zażalenie powoda na postanowienie z dnia 08.06.2015r.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód otrzymał od pozwanego w dniu 10.09.2010r. cztery zlecenia wykonania usług przewozu towaru na międzynarodowych trasach o nr od (...)kw do (...)kw. Strony ustaliły, iż wynagrodzenie za wykonaną usługę wyniesie odpowiednio 300 euro + VAT, 300 euro + VAT, 280 euro + VAT i 100 euro + VAT, płatność nastąpi w terminie 60 dni od otrzymania przez pozwaną faktury VAT wraz z 2 dokumentami CMR., a kwota frachtu będzie rozliczona w PLN wg średniego kursu NBP z dnia załadunku. Następnie w dniu 27.09.2014r powód otrzymał kolejne zlecenia o nr. (...)kw i (...)kw. odpowiednio za kwotę 450 euro + VAT i 160 euro + VAT. W dniu zaś 04.10 2010r. kolejne o nr. (...)kw za kwotę 270 euro + VAT oraz w dniu o nr (...)kw za kwotę 480. Warunki wykonania zleceń były identyczne.

Dowód : zlecenie transportowe nr (...)kw, (...)kw, (...)kw, (...)kw (k.25,20,18,19), zlecenie transportowe nr (...)kw i (...)kw (k.21,22), zlecenie transportowe nr (...)kw (k.23), zlecenie transportowe nr (...)kw (k.24)

Powód wykonał wszystkie usługi wg zleceń transportowych bez zastrzeżeń. Dokumentem potwierdzającym wykonanie usługi był list przewozowy CMR. Na podstawie listów przewozowych CMR i zleceń powód wystawił faktury VAT zgodnie z zawartą umową.

Dowód : , list przewozowy CMR (k. 19v,21v,22v,23v,24v,25v), faktury VAT (k.8-9,11-15)

W związku z brakiem zapłaty należnego wynagrodzenia powód pismem z dnia 15.04.2011r. wezwał pozwanego m. inn. do uiszczenia kwoty dochodzonej pozwem, a wobec braku reakcji pozwanego raz jeszcze w dniu 24.03.2014r.

Dowód : wezwanie do zapłaty z dnia 15.04.2011r. wraz z dowodem nadania listem poleconym (k.6-7v), wezwanie do zapłaty z dnia 24.03.2014r. wraz z dowodem nadania listem poleconym(k.4-5v),

Autentyczność dokumentów, które posłużyły do dokonania w sprawie ustaleń faktycznych, nie była przez strony kwestionowana. Nie budziły one również wątpliwości Sądu, dlatego też zostały uznane za w pełni wiarygodne.

Na rozprawie w dniu 30.05.2016r. pełnomocnik pozwanego cofnął zgłoszone w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnioski dowodowe z zeznań świadka i stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodził swoje roszczenie w tytułu wykonania usług transportowych na rzecz pozwanego na trasach międzynarodowych. Umowa przewozu została zdefiniowana w przepisie art. 774 k.c. zgodnie, z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Niniejsze rozważania rozpocząć jednak należy od przytoczenia treści przepisu art. 775 k.c. Stosownie do jego treści przepisy tytułu XXV k.c. w przedmiocie umowy przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Oznacza to, że przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu mają zastosowanie do przewozu danym rodzajem transportu tylko wtedy, gdy ten rodzaj transportu nie jest uregulowany osobnym aktem normatywnym, w tym umową międzynarodową lub, gdy jest uregulowany takim aktem prawnym, ale regulacja ta nie obejmuje określonej kwestii, która jest unormowana z kolei w kodeksie cywilnym i nie wyłącza wyraźnym postanowieniem zastosowania przepisów tego kodeksu.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że zakres bezpośredniego zastosowania przepisów kodeksu cywilnego o umowie przewozu jest niewielki, albowiem przewóz uregulowany został przede wszystkim w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. 2000, Nr 50, poz. 601) i przepisy powołanej ustawy stanowią *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego, co oznacza, że rozstrzygając o roszczeniach stron z tytułu umowy przewozu stosować należy w pierwszej kolejności przepisy prawa przewozowego.

I tak w myśl art. 1 ust. 1 ustawy prawo przewozowe, ustawa reguluje przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do przewozu nieodpłatnego wykonywanego przez przewoźnika, a także do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (art. 1 ust. 2 i 3 cytowanej ustawy). W niniejszej sprawie przepisy ustawy prawa przewozowego zostają wyłączone, albowiem kwestia przewozu towaru w transporcie drogowym na trasach międzynarodowych została uregulowana umową międzynarodową.

Rozpoznając w niniejszej sprawie roszczenia powoda z tytułu łączącej strony umowy przewozu należało zastosować przepisy Konwencji o Umowie Międzynarodowego Przewozu Drogowego Towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. 1962, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Zgodnie z art. 1 ust. 1 Konwencji, jej przepisy odnoszą się do umów o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami. Interpretacja tego przepisu pozwala na uznanie uprawnienia przewoźnika do żądania wynagrodzenia za wykonaną usługę. W sprawie niniejszej powód, w związku z wykonaną usługą przewozu, zażądał od pozwanego zapłaty wynagrodzenia w ustalonej przez strony wysokości.

Pozwany nie kwestionował faktu wykonania przez powoda usług transportowych, kwestionując jednakże brak wykazania przez niego dostarczenia 2 oryginałów CMR w terminie 14 dni od wykonania usługi, domagania się zapłaty należności wyrażonych w złotych polskich zamiast w walucie euro i podnosząc, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu.

Postępowanie dowodowe wykazało, iż powód spełnił swoje zobowiązania zgodnie ze zleceniami. Potwierdza to przede wszystkim dowód z dokumentów CMR. Pozwany nie zgłaszał żadnych uwag co do jakości wykonania usług i nie kwestionował otrzymanych za ich wykonanie faktur, w tym nie kwestionował istnienia i wysokości wierzytelności powoda. Nie zgłosił żadnych formalnych braków odnośnie przesłanej dokumentacji przewozowej, tak po otrzymaniu faktur jak i wezwaniu do zapłaty. Zatem dwa pierwsze zarzuty pozwanego okazały się chybione, w tym odnośnie samowolnej zmiany waluty, tym bardziej, że strony ustaliły w umowie, iż kwota frachtu będzie rozliczona w PLN wg średniego kursu NBP z dnia załadunku.

Zasadny okazał się natomiast zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 32 ust. 1 lit. c) Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), roszczenia które mogą wynikać z przewozów podlegających Konwencji, przedawniają się po upływie roku. Przedawnienie rozpoczyna bieg od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu. Strona powodowa przyjmując do realizacji zlecenie pozwanego, wyraziła zgodę na ukształtowanie umowy przewozu zgodnie z treścią zlecenia i tym samym zawarła umowę takiej treści. W odniesieniu do zleceń transportowych nr (...)kw, (...)kw, (...)kw, (...)kw umowę zawarto w dniu 10.09.2010r, a zatem przedawnienie rozpoczęło bieg w dniu 11.12.2010r., w odniesieniu do zleceń transportowych nr (...)kw i (...)kw umowę zawarto w dniu 27.09.2010r, a zatem przedawnienie rozpoczęło bieg w dniu 28.12.2010r., w odniesieniu do zlecenia transportowego nr (...)kw umowę zawarto w dniu 04.10.2010r, a zatem przedawnienie rozpoczęło bieg w dniu 05.01.2011r., i w odniesieniu do zlecenia transportowego nr (...)kw umowę zawarto w dniu 16.10.2010r, a zatem przedawnienie rozpoczęło bieg w dniu 17.01.2011r.

Zgodnie z ust. 2 cyt. wyżej przepisu reklamacja pisemna zawiesza przedawnienie aż do dnia, w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację i zwróci załączone do niej dokumenty. Natomiast ust 3 stanowi, iż z zastrzeżeniem postanowień powyższego ustępu 2, zawieszenie przedawnienia normują przepisy prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę. To samo dotyczy przerwania biegu przedawnienia. Zaś roszczenie przedawnione zgodnie z ust. 4 w/w przepisu nie może być więcej podnoszone, nawet w postaci wzajemnego powództwa lub zarzutu. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia może więc nastąpić na podstawie art. 32 ust 2 lub na podstawie art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15.11.1984r. Prawo przewozowe, jako *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego.

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 4 ustawy Prawo przewozowe bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia

załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty. W myśl zaś treści art. 75 ust. 1 i 2 ustawy dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Reklamację zaś lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Z powyższego wynika, że w przypadku wezwania do zapłaty przez przewoźnika, bieg przedawnienia jego roszczeń o zapłatę frachtu ulega zawieszeniu na czas udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, liczony od dnia doręczenia wezwania, lecz na okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z faktur objętych żądaniem pozwu pismem z dnia 15.04.2011r., które zostało mu doręczone w dniu 18.04.2011r. (k.7). Powyższe zawiesiło bieg terminu przedawnienia na okres 3 miesięcy tj. od dnia 18.04.2011r. do dnia 18.07.2011r.

Skoro początek terminu przedawnienia poszczególnych zleceń transportowych przypadał, o czym była mowa wyżej, najpóźniej 17.01.2011r., to uwzględniając 3 miesięczny okres zawieszenia biegu przedawnienia, stwierdzić należy, że roczny termin przedawnienia w zakresie każdego z roszczeń o zapłatę frachtu dochodzonych pozwem, upłynął najpóźniej 17.04.2012r. Zważywszy, że powód wniósł powództwo w niniejszej sprawie w dniu 12.11.2014r. uznać należało, że jego roszczenie uległo przedawnieniu.

Wskazać należy, że powód nie naprowadził i nie wykazał, aby w tej sprawie miał zastosowanie 3 letni termin przedawnienia z art. 32 ust 1cyt. wyżej Konwencji dotyczący złego zamiaru lub niedbalstwa.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że roszczenie dochodzone przez powoda jest przedawnione.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda i uchylił się od jego zaspokojenia.

Mając powyższe na uwadze oddalono powództwo, czemu Sąd dał wyraz w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1, art. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.) statuującym zasadę zwrotu stronie wygrywającej kosztów procesu przez przegrywającego. To pozwany wygrał spór w całości i należy się mu zwrot od powoda poniesionych kosztów w wysokości 1217 zł, na które w niniejszej sprawie składają się kwoty: 1200 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty od pełnomocnictwa.

SSR Iwona Szczepańska